

**אוהד זמורה:
"עם ישראל הוא לא
כלי כך עם הספר!"**

תיכף זה מתחיל שוב. פקקי־תנועה בכל הערים הגדו־לות, מאות דוכני־ספרים מפוזרים ומיליוני בני־אדם עוב־רים וממששים את הסחורה. בכל חנויות־הספרים בארץ כבר ניתנת לקונים ההנחה של 25-40 אחוז, אז למה כל הבלגון הזה של שבוע־הספר, שבטח גם עולה הונ־עֶתֶק למישהו ובסופו של דבר נגבה מהקונים. שאלתי את המו־ל אוהד זמורה: למה צריך את זה בכלל?

זאת פשוט תצוגה ענקית של כל מה שיש שארץ בשטח הספרים. אדם ממוצע לא יודע מה ראה אור בזמן האחרון. חנויות־הספרים מחזיקות מלאי קטן ובשבוע הספר, בטיול רגלי אחד, יכול אדם לראות עשרות אלפי ספרים בבת אחת ואז יש סיכוי שספר או ספרים אחרים, שלא ידע על קיומם בכלל, ימצאו חן בעיניו. יש גם העניין שאתה מטייל בין הספרים, אף מוכר לא לוחץ עליך לקנות ולא נטפל אליך, אתה הולך לאט, מסתכל, בוחר ומחליט בעצמך.

● **אתה חושב שזה לא הקהל הרגיל שקונה ספרים במשך השנה?**

לקבוצה קטנה מאוד באוכלוסייה יש מנהג קבוע להיכנס לחנות־ספרים פעם בכמה זמן, לראות מה חדש ולקנות ספר. רוב האנשים נכנסים לחנות כשהם צריכים ספר לבר־מיצווה. לקבוצה הזאת, עם המינהג הקבוע לבקר בחנויות־ספרים, שהיא לדעתי 15-10 אחוז מהאוכלוסייה, באמת שבוע־הספר לא תורם הרבה, מלבד אולי ההנאה של האירוע. אבל לשאר ה־85-90 אחוז זה המיפגש השנתי הכמעט יחיד עם הספר העברי.

● **אם האחוזים שלך הם כמו שאתה אומר, אז אנחנו לא בליבך עם הספר.**

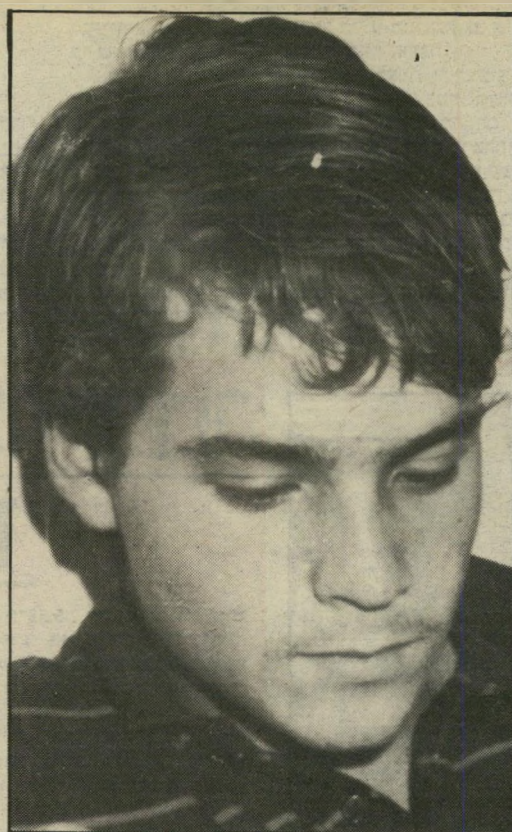
בטוח שלא.

● **כמה ספרים מוכרים בשבוע־הספר, בדרך כלל?**

ההנחה היא שמוכרים כמיליון ספר.

● **אם כך, בכל זאת השבוע הזה עושה משהו לתרבות של עם, למרות שאומרים שרוב הספרים הנמכרים הם ספרי־בישול.**

עם על כל שמונה ספרי־בישול נמכר ספר רציני וטוב אחד, זו תרומה גדולה לתרבות וחוזק מזה, מה רע בספרי־בישול?

**אודי ערן:
"לא אנכס בחוץ את
הכביסה המלוכלכת שלנו!"**

בעוד כ שלושה שבועות תיערך בתל־אביב הקרנת־הבכורה של הסרט הישראלי חסמבה. השחקן הראשי אודי (אהוד) ערן לא יהיה נוכח במעמד החגיגי. אודי נוסע השבוע לארצות־הברית כחבר במישלחת תנועת־הצופים. מה תפקידה של מישלחת כזאת. שאלתי אותו.

המישלחת מונה כ־40 בני־נוער. רוב המישלחת תשב במחנה־קיץ של נוער ציוני אמריקאי ותתן כל מה שאפשר לתת מישראל. נלמד אותם שירים, נרצה הרצאות, נענה על שאלות, למעשה ננסה בכל דרך להצית אצלם ויק לישראל. הרעיון הוא לא ללכת על גדול, אלא להיות שלב אתך בסולם שאולי יביא אותם ביום מן הימים הנח. קבוצה יותר מצומצמת מתוך המישל־חת, ואני בתוכה, תשאר בארצות־הברית ארבעה חודשים אחרי גמר החופש הגדול. נלך שם לבתי־הספר ונמשיך את העבודה.

● **שליחי־סוכנות קטנים?**

לא. לא השליח הסוכנותי הממוצע. עם כל הכבוד.

● **אודי, אתה תצטרך גם להסביר את ישראל. תצטרך להסביר את מילחמת־הלבנון. איך תסביר?**

תיראי, אנחנו מייצגים אמנם את הנוער ואת המדינה, אבל יש מקום ניכר מאוד להתבטאות עצמית. אין עלינו שום צנזורה, מלבד אולי דעות חריגות מאוד.

● **למשל?**

למשל, מי שהחזיק בדעות הרב כהנא פשוט עף. אני אענה לשאלה שלך בדבר החסברים. ברור לי שאם אעמוד בפני 250 איש, לא ארצה לכנס בפניהם את הכביסה המלוכלכת שלנו. אתן להם את כל הזוויות של התמונה. אם אישאל בפירוש מה דעתי האישית, לא אתבייש להגיד אותה. לעומת זאת, כאשר נשב בפרומים קטנים, ברור לי שכל אחד מחברי המשלחת ידבר על הרגשתו שלו ועל דעותיו בכל נושא ונושא.

● **הנוער היהודי בארצות־הברית הוא דתי בחלקו. איך תסתדר עם זה?**

אני מעריך שבנקודה זאת אעשה קצת שקר בנפשי, כדי לא לפגוע בהם. הדת היא, לצערי, מכנה משותף מהיותר מודגשים ביננו לבינם.

● **אתה מצטער שלא תשתתף בבכורה של "חסמבה"?**

מצטער, אבל אדם צריך להחליט מה סדר־העדיפויות שלו.

**דבורה רובינשטיין:
"כל המניאקים יודעים
את שמי ואת מצבה המישפחתי. והיא חוששת. מה בדיוק
את חוששת, שאלתי אותה."**

בשבוע שעבר היא היתה גיבורה לאומית. היא עזרה למישטרה לתפוס את האנס, או מי שהמישטרה חושבת לאנס של צפון תל־אביב. היום היא יושבת בדירתה ואוכ־לת זאת עצמה. כל העולם יודע את כתובתה המדוייקת. את שמה ואת מצבה המישפחתי. והיא חוששת. מה בדיוק את חוששת, שאלתי אותה.

תראי, אם יסתבר שהאנס הזה הוא באמת האנס ויכניסו אותו לעשר שנים לכלא, מי ערב לי שאבא שלו או אח שלו או הבן־דוד שלו לא יבוא אליי להתנקם. הרי כולם יודעים שאני גרה לבד ואיפה אני גרה. זה מבלי להזכיר את העובדה שיש עוד כמה מניאקים בעיר הזאת ששמחו לקבל כתובת של אשה שגרה לבד.

● **איך הגיעו אליך העיתונאים?**

זה עוד דבר שמרגיז אותי עד מוות. באיזה זכות המישטרה מחלקת את הכתובת שלי לכל עיתונאי. מישהו שאל אותי אם אני מסכימה?

● **יכולת לסרב להתראיין.**

תראי, אני לא כל יום תופסת אנסים ומעולם לא היה לי קשר עם העיתונות. חשבתי שאם אסכים להגיד כמה מילים, אוכל לבקש שלא יזהו אותי בשמי. ביקשתי מהעיתונאי שאיתו דיברתי שירשום את שמי בראשיית־כיתוב ושלא יזכיר את הכתובת המדוייקת. הוא אמר שיהיה בסדר ולמחרת ראיתי שכל הפרטים המלאים מופיעים כעמוד הראשון של העיתון שלו. כנראה שלא בחינם כולם שונאים עיתונאים. ברגע שהארס נתן להם את הסיפור עם כל הפרטים, הוא יכול ללכת מצידם קיבינימאט.

● **את מפחדת עכשיו?**

אני גם מאוכזבת וגם מפחדת. מאוכזבת מהעובדה שאורח שעושה מעשה אורחי משלם עליו כפרטיותו, ובהחלט מפחדת שכל סוטייהימן בישראל מחזיקים את שמי וכתובתי. אני חושבת שלא תהיה לי ברירה אלא לעבור דירה בקרוב ואם עוד פעם תהיה לי הזדמנות לעזור למישטרה, אחשוב על זה פעמיים.